

Miklós Norbert

bukowski

az írói válságról írni.
mint esőben zuhanyozni,
vagy fa-árnyékba napernyőt rakni.
nem mondom, hogy felesleges,
de igencsak nevetséges
vége lehet,
persze csak ha még nem értél el
egy szintet.
alkoholtól az ágyon elterülve,
írógép előtt gebedve,
a halálra várva
és borozva.
az írói válságról írni.

koporsószeg

annyira könnyű lenne feladni,
tisztá és csodás.
de tőlem makulátlant nem várhattok,
én ha kell,
a színtiszta kék égen sodródó
tarvarjúk V alakzatát
is iksszé kriksz-krakszolom.
nem engedhetem meg, hogy alád merüljek,
de mégis a mélybe zuhanok.
onnan már csak szállok
füstből csiholt szárnyamon,
a legüresebb fénybe,
és onnan vissza nem térek addig,
míg nincs kezemben;
a magányosság kényszerzubbonyának kulcsa.
a tisztaság üvegleple.
a halhatatlanság ajtajának kilincse.